

gerning at turde slutte, at de Baade, man vil benytte, absolut maa være saa store, at de kan gaa ud i ret betydelig Afstand fra det ene eller det andet Støttepunkt, i det givne Tilfælde altsaa fra Hanstholm Havn. Men hvis denne Antagelse er rigtig, en Antagelse, jeg ikke alene bygger paa dette specielle Forhold, men som jeg — og her henviser jeg til, hvad jeg sagde ved Finanslovens første Behandling — bygger paa den Udvikling, Fiskeriet har taget, saa kan jeg ikke se rettere end, at det at bygge den Fiskerihavn ved Hanstholm, saa længe man i andre Havne op ad Vestkysten har tilstrækkelig Plads, er en uheldig Foranstaltning og i Virkeligheden økonomisk set en uforvarlig Anvendelse af Statens for Tiden ikke alt for rigt flydende Midler. Det er jo klart, at skal de Baade, man benytter paa Vesterhavet, være indrettet paa at gaa ud paa lange Afstande, hvoraf atter vil følge, at de meget ofte vil gaa ud paa lange Afstande, vil fornuftigvis Følgen deraf være, at naar de er ret fjernt fra Kysten, kan det være dem nogenlunde lige meget erhvervsmæssig set, om de skal gaa til Nordspidsen af Jylland eller til Esbjerg, der ligger nogenlunde i den sydlige Ende af Jylland, eller eventuelt til de to Havne Hirtshals og Thyborøn, af hvilke den ene endnu ikke er færdig og som Følge deraf ikke kan benyttes, medens man om Thyborøn Havn med de Kendsgerninger, der foreligger, kan sige, at den Anvendelse, der gøres af denne fortrinlige Havn, er overmaade ringe i Forhold til, hvad den kunde være. Altsaa, ud fra den Betragtning og med den Begrundelse, der særlig ligger i, at man i saa høj Grad allerede nu tager mindre Fisk, end man egentlig skulde have, mener jeg man maa kunne slaa fast, at det er saare lidet sandsynligt, at der i dette Øjeblik er Brug for en Havn ved Hanstholm.

Endnu et Moment er der. Det er Besejlingsmomentet. Der ligger Forholdet jo saaledes, at en Kommission, der i sin Tid var nedsat, enstemmigt udtalte sig for, at en Havn paa et saadant Sted ganske sikkert lod sig besejle under snart sagt alle Forhold, og jeg ved jo, at der virkelig findes ældre Politikere, der lægger afgørende Vægt paa en saadan Enstemmighed. Jeg maa tilstaa, at skønt jeg ikke selv betragter mig som ældre Politiker — der er maaske endda dem, der vil sige om mig, som man kan sige om saa mange andre, at nok er man Medlem af Rigsdagen, men deraf behøver ingenlunde at følge, at man er Politiker —, mener jeg at være fuldkommen klar over, at en tilsyneladende Enstemmighed, det

være sig i en Kommission eller i et Udvalg, meget ofte tilvejebringes ved kunstige Midler og aldeles ikke dækker over blot nogenlunde Enighed, og jeg vil tillade mig at paastaa, at om det Spørgsmaal, hvorvidt en aaben Havn paa Jyllands Vestkyst lader sig besejle under al Slags Vejrlig, er der indenfor Søfartskredse aldeles ikke Enstemmighed. Jeg har fra Mænd, som jeg mener har Betingelser for at skaffe sig Underretning om, hvorledes man ser paa dette Forhold i Søfartskredse, Udtalelser, der ganske afgjort gaar ud paa, at det vil blive vanskeligt at besejle en saadan Havn under Storm, ikke just saa meget paa Grund af den stærke Sø, der naturligvis kan være under Paa-landsstorm, men i ganske særlig Grad paa Grund af, at der i Forbindelse med denne stærke Sø gaar en meget stærk Strøm, hvis Retning man ikke kan bedømme, før man er, om jeg saa maa sige, lude i Malstrømmen.

Jeg vil altsaa hævde, at trods en tilsyneladende Enstemmighed i en tidligere afgiven Kommissionsbetænkning, er der ikke i Søfartskredse Enstemmighed om, hvorledes Besejlingsforholdene vil blive. Vi vil jo forhaabentlig ret snart kunne faa dette Spørgsmaal afgjort, idet Hirtshals Havn inden saa grumme længe vil være færdig, og jeg skulde da antage, at man fra dette Havneanlæg vil kunne faa afgørende Bevis for, om den ene eller den anden Opfattelse af dette Spørgsmaal er den rigtige. Nu skulde det ganske vist ikke forbavse mig, om man, hvis nu Forholdene ved Hirtshals viste, at den paagældende Havn ikke lod sig besejle under visse Storme, alligevel fra visse Sider vil hævde: Ja, men fordi Hirtshals Havn ikke lader sig besejle, er det slet ikke sikkert, at Hanstholm Havn ikke vil gøre det. De ærede Medlemmer, som har en saadan Opfattelse af Situationen, og som man vel i alleregentligste Forstand saa kunne betegne som den vantro Thomas, vil det sikkert være fuldkommen umuligt at overbevise om noget som helst, før de har Havnen liggende færdig. Men naturligvis, om det saa skal koste 2—3 Millioner om Aaret til saa godt som ingen Nytte, vil de paagældende blot dertil sige: Javel, maaske tog vi fejl. Men for øvrigt maa jeg jo tilstaa, at det er overmaade sjældent i det offentlige Liv at træffe paa det, at nogen, som har været med til i større eller mindre Grad at anlægge offentlige Arbejder, ikke til enhver Tid vil finde, at det, at man fik dem, var dog lige godt heldigt, for selv om det ikke kan bevises ud fra almindelig menneskelig Opfattelse, vil man altid kunne finde Und-